

תת"ע 1735/07/18 - מדינת ישראל נגד עוזיאל בלסיאנו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1735-07-18 מדינת ישראל נ' עוזיאל בלסיאנו
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אקסול

המאשימה

נגד

עוזיאל בלסיאנו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 10.1.18, הודעת תשלום קנס בגין קיפוח זכות המשתמשים בדרך (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "נסעתי במקום ובשעה שהשוטר ציין. אני נהג אוטובוס, נסעתי על נת"צ מדרום לצפון. מבית חולים וולפסון, אחרי מחלף דב הוז, אני אמור לפנות לכיוון בית חולים וולפסון, אותתי לאט לאט עד שמישהו נתן לי להיכנס. הרכבים עומדים אחד אחרי השני. מגשר של דב הוז, אני מתחיל להיכנס לכיוון בית חולים וולפסון, עברתי בשלבים. עשרות מכוניות עושות ככה בדקה".

ביום 23.10.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר רון מטרי, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ומכתב ששלח הנאשם, בבקשה לבטל את הדו"ח, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 10.1.18, בסמוך לשעה 08:00, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי, בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון, במקביל לעומס התנועה שהיה בנתיב הימני, היוצא למחלף וולפסון ובהגיעו כ-7 מטרים לפני שטח הפרדה בין הנתיבים, נצפה על ידי עד התביעה, שנסע מאחוריו, כאשר הוא סוטה ימינה, עוקף את כלי הרכב הממתינים ומשתלב בנתיב הימני, לעבר מחלף וולפסון.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, תוך שמירה על קשר עין רצוף עם רכבו ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני רציתי להשתלב הרבה לפני אבל לא נתנו רק בסוף הצלחתי".

ב-ת/2, טען הנאשם, כי היה בכוונתו לפנות שמאלה ולאחר כברת דרך שנסע בנתיב השני מימין, אותת ימינה, נסע באיטיות רבה, עד כדי עצירה ועבר לנתיב הימני, לאחר שרכב שנסע באותו נתיב, אפשר לו להשתלב לפניו.

בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם תחילה, נסע בנתיב הרביעי מימין ואז החל לעבור ימינה, תוך שהוא מאותת כדין, על מנת לצאת לכיוון בית חולים וולפסון ובהגיעו לנתיב הימני, לא אפשרו לו, תחילה, כלי רכב להשתלב בנתיב והוא המשיך בנסיעה איטית, עד שרכב אפשר לו להיכנס לנתיב הימני.

הנאשם נשאל, מדוע לא השתלב בסוף טור כלי הרכב שבנתיב הימני והשיב, כי לא נתנו לו להיכנס.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

הרקע המשפטי

תקנה 21(ב) לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא:

(1) יקפח את זכותו של אדם להשתמש שימוש מלא באותה הדרך"

כבוד הש' מודריק עסק בעבירה זו בע"פ 4009/98 יוסף ורשבסקי נגד מדינת ישראל, שם חזר על עמדתו בעניין קודם, לפיה, "העבירה אינה מתגבשת בנסיבות שבהן נהג שטעה בבחירת הנתיב או מבקש בתום לב לשנות כיוון נסיעתו, מקבל במפורש את רשותו של נהג בתור המכוניות, לסטות לנתיבו....בהקשר זה, עלינו לראות את התקנה כאילו טבועה בה האפשרות להניח לאדם שטעה בתום לב בבחירת נתיב תנועה או שהסתבר לו שעליו לשנות את נתיבו, דרך להשתלב בנתיב הנכון, שלא בכפיית רצונו על אחרים.... כך ניתן להבטיח תנועה סדירה, המבוססת על יחס של כבוד הדדי, נימוס ומתינות בין המשתמשים בדרך".

הוסיף ואמר כבוד הש' מודריק בענין ורשבסקי לעיל:

"... לזו ועיקר תקנת הקיפוח, היא בתקנת הבריות, שלא יינתן מצב בדרך שכל דאלים גבר....אכן התנהגות נהג

ה"נדחף" לראש טור המכוניות בנתיב עמוס, מקוממת ומשקפת בריונות. אני תמים דעים עם ההגדרות של השופט קמא, בדבר הכיעור שבמעשה, חוצפתו של הנהג המבצע והפגיעה שהוא פוגע בזולתו הנוהג כראוי".

הרקע העובדתי

במקרה שבפני, עסקין בנהג אוטובוס ציבורי ואין מחלוקת, כי מסלול נסיעתו של הנאשם, היה ידוע לו מראש, כפי שהעיד הנאשם עצמו, ב-ת/2: "נסעתי בנתיב השני המיועד לנסיעה ישר. היות והייתי צריך לפנות ימינה, אותתי ובנסיעה איטית, כמעט בעצירה מוחלטת ובטוחה למעבר לנתיב הימני...." ובעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 7-8: "אני נוסע באוטובוס מכיוון דרום לצפון, רציתי לפנות ימינה לבית חולים וולפסון, מהנתיב הציבורי, שהוא הנתיב הרביעי לנתיב הימני ביותר".

בנסיבות אלה, לא הייתה כל מניעה, כי הנאשם ישתלב בנתיב הימני, מבעוד מועד, כפי שעשו יתר הנהגים ואמינה עלי גרסתו של עד התביעה, לפיה, הנאשם נסע כברת דרך של כ-350 מטרים, בנתיב השני מימין ובמקביל לטור כלי הרכב בנתיב הימני, עד שהחליט לסטות ימינה.

הנאשם, מנגד, לא הציג גרסה אחידה ועקבית, שכן מחד, טען כי נסע בנתיב הרביעי מימין, הנתיב הציבורי ואז, החל במעבר מדורג וזהיר לעבר הנתיב הימני ומאידך, טען, כי ניסה להשתלב כבר בסוף טור כלי הרכב, אך לא אפשרו לו לעשות כן ואם אכן ניסה לעשות כן, היה עליו לנסוע בנתיב השני מימין ולא בנתיב הרביעי. מדובר בגרסאות סותרות, שיש בהן כדי לפגום באמינות הנאשם.

התנהגותו של הנאשם, אינה חוסה תחת הנסיבות המקלות, אליהן התייחס כבוד הש' מודריק בעניין ורשבסקי לעיל ומכאן, אני קובעת כי הנאשם נהג, במודע ומבחירה, באופן בריוני, קל וחומר, מקום בו מדובר ברכב כבד, אוטובוס ציבורי, שכאשר הוא מנסה להידחף לפני רכב, חזקה כי הנהג יאפשר לו להיכנס לפניו, מחשש לפגיעת האוטובוס.

יתרה מזו, מגרסת הנאשם עצמו, עולה, כי במהלך סטייתו לנתיב הימני, היווה הפרעה לתנועה, שכן האט מהירות נסיעתו, בכביש מהיר ל"נסיעה איטית, כמעט עצירה מוחלטת", כפי שתיאר במילותיו שלו ומכאן, כי גרם עיכוב והפרעה לכלי הרכב שנסעו מאחוריו וייתכן והיה מקום להרשיע את הנאשם, גם בעבירה נוספת, של סטייה המפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 40(א) לתקנות התעבורה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, במעמד המאשימה בלבד.